

Ale ani její komentář nezněl moc nadšeně.

Najednou se Ráďa zastavil.

„Vidíš to taky?“

Nevěřicně zakroutil hlavou a podíval se na sestru. Byl vzrušením celý bez sebe. Lí si mohla ukroutit hlavu, ale nic podezřelého nezaznamenala.

„Vidím toho hodně,“ komentovala zvolna situaci „ale nic, co by bylo tak vzrušující.“

Ráďa ji chytil za hlavu a namířil její obličej směrem ke staré rotundě, která stála na konci ulice. Byla celá ve stínu, jen u okna, které vedlo do ulice, po které právě šli, se vznášel stříbrný obláček. Zdálo se, že vypadá dost neforemně, jen se míhotal, leskl a pak zase házel duhové barvy a roztáčel se v divokém víru. Báli se pohnout, aby to nezmizelo.

„Co myslíš, že to je?“ zašeptal Ráďa, jako by ho ten stříbrný obláček mohl slyšet.

„Nevím, ale zjistím to!“ řekla Lí celkem kurážně.

A už se taky rozeběhla směrem k rotundě. Ráďa ji doběhl, chytil za rukáv a trochu zpomalil.

„Počkej, pomalu,“ řekl příškrčeným hlasem, „ať to nevyplašíme.“

Šli tedy pomaleji a nemohli odtrhnout oči od otáčejícího se obláčku, který byl stále na stejném místě, v okně prvního patra rotundy. Když došli až na místo, oba se zastavili pod oknem.

„Co myslíš, že to je?“ zašeptal Ráďa.

„Já myslím, že to je nějaký jedovatý plyn, který unikl z kanálu.“

Lí mluvila potichoučku a ukázala na kovovou mřížku, která byla na kraji silnice. V tu chvíli se duhový obláček přestal točit a stal se stříbrnou mlhou. Chvíli se nic nedělo a pak najednou začalo oběma hrozně pískat v uších. Chytili se za ně a snažili se ten zvuk utlumit. Rozhlíželi se, odkud to pískání může vycházet. Hledali rozumné vysvětlení, co jen to může být.

Apak to najednou ztichlo a ozval se hlas: „Moc se omlouvám, ale musel jsem se na vás naladit.“

Duhová mlha se zase změnila v obláček, který se začal točit a měnit barvy. Apak na ně z toho mraku vykoul kluk.

„Ahoj,“ řekl jednoduše.

„Ahoj,“ odpověděl Ráďa statečně.

Lí, která byla obvykle kurážnější, teď stála za svým bráškou a byla dost vyděšená.

